

Iki-ihmisten Pyhäkoulu, Kausi 2

Jakso 2 Poika ja pieni lintu

Sisällys

1. Alkusoitto saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.
2. Alkupuhe

Tervetuloa Iki-ihmisten Pyhäkoulun toiselle kaudelle. Keinutuoli on vaihdettu ennakkoon ostettuun keikkalippuun ja metsä huolella hiekoitettuun kivikatuun. Tällä kaudella sinulle esitetäänkin erityisesti yksi kysymys, mitä sinulle kuuluu? Ja koska meidän kaikkien kuulumiset ovat aina erilaisia, emmekä aina voi tietää mitä toiselle ihmiselle todella kuuluu, niin annetaan musiikkikappaleiden kertoa jakso jaksolta joidenkin meistä tuntemuksia. Ja näin pikkuhiljaa käymme läpi eräänlaisen kuulumiskierroksen. Kukahen haluaisi olla seuraavana vuorossa: Ainiin, iki-ihmisiä ovat kaikki, joilla on ikää, ihmisyyttä ja tahto kohti ikuisuutta. No niin, nyt pääsemme jatkamaan.

3. Mökkitie -laulu
4. Hartaus-tarina

(lapsia leikkimässä pienen matkan päässä)

Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä vähäisistä. Sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä saavat taivaissa joka hetki katsella minun taivaallisen Isäni kasvoja. (Matt.18:10)

(aikuisten ääniä torilla)

Kaksi pientä lintua punotussa korissa.
Jakkara torin laidalla.
Kahdet askeleet pysähtyvät.
Korin pyöreää kantta raotetaan.
Katupöly laskeutuu sisälle.
Yksi nostetaan ulos, aamu muuttui illaksi.

Riittääkö yksi kuitenkin, onko toinen uhri jo liikaa?
Ihmisen pojan syntymästä?

Kannen suojaava varjo väistyy.
Kuuma paahde tuntuu.
Kaupanteko on saatu päätökseen.
Kaksi pientä lintua ostettu.
Rahalla mitattu.
Arvo kahden kyyhkysen.
Köyhemmiltä ei vaadita karitsaa.

Matka uhrialttarille alkaa.
Viaton on kyyhkynen ihmisen synteihin.

Lennollaan se ei rikkonut, eikä murtanut.
Luojaansa vastaan ei ole noussut.
Alttarin luona toiselle niin.
Toiselle näin.

Polttouhrista ei lintu mitään tiedä.
Syntiuhrista ei ole kuullutkaan.
Kuoleman sai aikaan vain ihminen.
Kuiskaus synnin – kuoppaan putoamisen.
Äitikin vain ajattelee lapsensa parasta.

Pienen pojan silmät seuraavat tapahtumia kysyen:
Etkö sinä tiedä, sinä ihminen.
Minä vain olen pelastus ja syntien sovitus.
Kerran minut vielä uhrataan.
Puolesta sinunkin syntien.
Uskoit siihen tai et.

Vanha, vanha Simeon.
Temppeliin saapuu.
Nostaa pojan käsivarsilleen.
Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi.
Valon, joka koittaa pakanakansoille.
Kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.

Simeon palaa kotiinsa.
Lapsi kasvaa aikuisten maailmaan.
Hän ei kuitenkaan unohda näkemäänsä.
Eikä hän toimi vanhempiensa tavoin.
Valkoinen kyyhkynen nousee taivaalle.

(kyyhkynen laulua)

5. Taivaan Isä suojan antaa (virsi 503)
6. Raamatunkohdan nosto

Seuraavaksi pysähdymme pohtimaan millaista olisi hyvä elämä - ja katsomme mitä Raamatulla, tällä kertaa, olisi siitä sanottavaa. Ja kohta, joka täältä nyt nousee on filippiäiskirjeestä luvusta 3. *Minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumiselle kutsunut.* Ensimmäisenä itselläni ainakin pomppaa esiin tämä voittopalkinto. Raamattu puhuu voittamisesta ja myöskin uskonelämästä eräänlaisena kilpailuna. Tosin kilpailuna eniten yleensä omaa itseä vastaan. Siinä ikään kuin omaa itseä kiritään ja välillä ehkä joutuu vähän kurittamaankin, jotta säilyttää oikein suunnan ja oikean tahdin, sellaisen mitä kautta se voittopalkinto on saavutettavissa. Eihän väärään suuntaan lähtevä kilpailija voittopalkintoa todennäköisimmin tule saamaan, vaan suunta tulee olla oikea, ja jos yhtään huomaa siitä menneensä vinoon, niin pitää äkkiä oikaista, jotta ei eksy pois siltä voittopalkinnon tieltä. Ja tämä voittopalkinto on siitä erikoinen, että siihen Jumala on kutsunut taivaallisella kutsumisella. Eli se voittopalkinto on jo odottamassa Kristuksen sovitus työn ansiosta. Kristuksen ansiosta se voittopalkinto on jo valmiina.

Ja siihen ihmiset on kutsuttu rientämään. Sitä kohti. Ja kun miettii hyvää elämää tämän äärellä, niin eiköhän se hyvä elämä ole sitä katseen tiukasti pitämistä siinä voittopalkinnossa ja kaiken sen syrjään työntämistä, mikä ikään kuin meinaa viedä oman katseen siitä sivuun. Tällaisia ajatuksia tämän kohdan äärellä.

7. Loppupuhe

Viattomuus, mitä se on? Lapsen vilpitön ilo tutun tien jokaisesta mutkasta, linnun viserrys taivaalla, helpotus kun jokin kallisarvoinen säilyi eikä mennytkään rikki. Loputon riemu hyvän voittaessa kaiken ikävän jälkeen. Lempeyden osoittaminen silloinkin, kun sadattelu olisi helpompaa. Toisen posken kääntäminen...hetkinen.

Miten tämä oikein tehdään? Niin...Ei sitä tekemällä tehdäkään, sen vaan annetaan mennä niin puuttumatta asioiden kulkuun, sillä Jumala hallitsee kaikkea ja vaikuttaa kaikessa ja täydellinen uhri on jo annettu. Kaikki kun on alkujaan luotu hyväksi: linnut vapaiksi lentämään, ihminen elämään Jumalan yhteydessä hänen rakkautensa kohteena - ja Ihmisen Poika syntymään maan päälle sovittamaan ihmisten synnit.

Kaikki on tehty iäti jatkumaan, mutta ihminen ei vain ymmärrä Jumalan tekoja, eikä niiden alkua tai loppua, kuten Saarnaajan kirjassa sanotaan. Jokainen onkin vastuussa vain siitä, että itse luottaa Jumalan hyvään tahtoon itseään kohtaan, ja tekee valintansa sen pohjalta - niin tekevät eläimetkin, ne pyytävät ruokaansa Jumalalta ja Jumala ruokkii niistä jokaisen.

Ja vielä kerran se tuttu tie ajetaan läpi uusin silmin, ja silloin kaikki näkyy paljon selkeämmin.

8. Loppusoitto saksofonilla: Tiellä ken vaeltaa -virrestä.

9. Iki-ihmisten Pyhäkoulun toimitti: käsikirjoitus ja puheosuus pastori Mauno Lehto, musiikki kanttori Maria Suviaro, saksofoni Marko Kokkila. Kuusamon luterilainen seurakunta.